

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2020-12287
Den 3. juli 2020

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 1096 (MOF alm. del) stillet 23. juni efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Spørgsmål nr. 1096

” Vil ministeren oplyse, hvor mange kg cadmium, bly, zink og andre naturligt forekommende stoffer, og hvor mange kg TBT og andre menneskeskabte stoffer er gennem årene dumpet på klapplassen K_164_01, Trelde Næs, og hvor mange tons dumpet havbundsmateriale indeholdende forurenende stoffer befinder sig stadig på klapplassen, og hvor meget har havdybden ændret sig som følge heraf, samt hvor meget er spredt udenfor klapplassen? Ministeren bedes fremsende en fortegnelse over samtlige klap tilladelser til området og oplyse, hvordan tilladelsespraksis har ændret sig over årene.”

Svar

Jeg har forelagt Miljøstyrelsen spørgsmålet, der oplyser:

”En klapplass kan ikke sammenlignes med et deponi, men er et areal på søterritoriet inden for hvilken tilladelseshaver har lov til at klappe materialet i henhold til tilladelsens fastsatte vilkår. Da klapplassen ikke har nogle fysiske afgrænsninger, vil materialet følge områdets naturlige sedimentvandring og til en vis grad vandre uden for selve klapplassen. Miljøstyrelsen har derfor ingen tal på, hvor meget materialet har spredt sig uden for klapplassen.

Miljøstyrelsen stiller i alle klap tilladelser vilkår om mindstedybden på klapplassen af hensyn til sejlads sikkerheden i området. Alle tilladelsesindehavere skal efter endt klappning indberette mindstedybden på klapplassen, således at Miljøstyrelsen kan holde øje med, om en klapplass er ved at være fyldt. I større sager, som fx Baltic Pipe, har Miljøstyrelsen stillet krav om, at der efter endt klappning skal foretages en dybdeopmåling senest 2 måneder efter endt klappning.

Miljøstyrelsen har i sin administrationspraksis fulgt vejledning fra By- og Landskabsstyrelsen af 14. juni 2008, om dumpning af optaget havbundsmateriale – klappning.

I 2015 blev loven om kystbeskyttelse ændret til også at omfatte begrebet ’bypass’. Ændringen kom i LOV nr. 178 af 24/02/2015, der trådte i kraft 1. juli 2015. Bypass omhandler kun havbundsmateriale, der er vurderet af Miljøstyrelsen til at have en forureningsgrad, der ligger på niveau med omgivende havbund. Hvis dette er tilfældet for en given ansøgning, oversender Miljøstyrelsen ansøgningen til Kystdirektoratet, som vurderer ansøgningen med henblik på kystnær genplacering. Dette sker i henhold til lov om kystbeskyttelse”.

./... I øvrigt vil jeg henvise til min besvarelse af MOF alm. del 1067 og 1072 og min besvarelse af S 1480.

Lea Wermelin

/

Katrine Nissen